

v přihlášce tvrzeny byly, o nich nevyjádřil, tak že se pak o něm dle § 15 požad. zák. má za to, že pravdivost jich uznává, nemůže toto své doznání vzít zpět a námitky činit, platí to také, a to tím spíše, ještě i o uznání nároku požadovacího, zvláště když ono není tu ničím jiným, než uznáním, že všechny zákonné podmínky nároku toho jsou dány, a nemohl tedy vlastník ani zde, bylo-li původní uznání platné, později nároku platně odporovati. Než dle § 15 (6) požad. zák. musí oznámení vlastníka podepsáno býti jím samým neb jeho oprávněným zástupcem, jenž nespadá nutně v jedno s hospodářskou správou vlastníkovou dle § 12 téhož zákona. Zde bylo podepsáno za správu velkostatku lesmistrem Adolfem N-em, i musí tedy býti vyšetřeno, byl-li Adolf N. oprávněným zástupcem vlastníka, při čemž, nebude-li tu zvláštní listiny (§ 1028 obč. zák.), bude dlužno míti na zřeteli, že zákonná plná moc správce řídí se dle § 1029 obč. zák. Nebyl-li N. oprávněn, nárok uznati, nastává otázka, zda nenastala prekluse dle § 15 poslední odstavce požad. zák. Kdyby se na ni přisvědčilo, bylo by ono doplnění zbytečným, avšak přisvědčiti na ni nelze, protože za doznané platí v případě prekluse jen ty podmínky požadovacího práva, jež přihláška tvrdí, zde však jde o skutečnost, vy- lučující požadovací právo, která by tedy bývala v přihlášce musila uvedena býti záporným způsobem, t. j. že nejde o hospodářský celek, aby prekluse byla nastati mohla, což se však nestalo.

Čís. 1922.

Určuje nebo zvyšuje podle § 353 ex. ř. útraty, jež povstanou provedením jednání, tvořícího předmět exekuce, jest soud povinen vyšetřiti okolnosti, rozhodné pro výši oněch útrat.

(Rozh. ze dne 17. října 1922, R I 1210/22.)

Usnesením ze dne 8. září 1920 stanovil soud první stolice na 60.000 Kč náklady, jež vzejdou vymáhajícímu věřiteli tím, že ku zmocnění podle § 353 ex. ř. předsevzme právní jednání na účet strany povinné. Napotomní žádosti vymáhajícího věřitele o zvýšení oné sumy o 10.000 Kč soud první stolice vyhověl, rekursní soud slyšev znalce, návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle druhého odstavce § 353 ex. ř. vymáhající věřitel může navrhnouti, by povinnému dlužníku bylo uloženo, by předem zaplatil útraty, jež povstanou předsevzetím jednání, tvořícího předmět exekuce. Má-li rozhodnutí soudní, vyhovující tomuto návrhu, býti správné, musí dříve vyšetřena býti náležitě výše těchto útrat. Když tedy firma Josef S. jako strana vymáhající navrhla zvýšení trat, určených původně právoplatně na 60.000 Kč, o dalších 10.000 Kč, bylo povinností soudu, vyšetřiti, zdali toto zvýšení jest odůvodněno. Šetření, předsevzaté za tímto účelem soudem první stolice, bylo tudíž podle druhého a třetího odstavce § 55 ex. ř. oprávněno a rovněž bylo dle prvního odstavce § 526 c. ř. s. vzhle-

dem na ustanovení § 78 ex. ř. oprávněno, další šetření výsledkem znalce, jež nařídil soud stolice druhé k rekursu povinné dlužnice.

Čís. 1923.

Náhradový zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

Uchazeč o přiděl půdy nabývá práva na půdu teprve přidělem, nikoli již žádostí. Hospodařil-li již dříve na statku, možno mu dáti výpověď, dokud mu nebyl přiděl přiznán.

(Rozh. ze dne 17. října 1922, R I 1227/22.)

Soud první stolice doručil pachtýři zabraných pozemku výpověď Státního pozemkového úřadu. Rekursní soud usnesení potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu z těchto

důvodů:

Pravda, že dle § 15 náhr. zák. nastane skutečné převzetí zabraného majetku bez výpovědi, hospodařil-li již na nemovitostech, k převzetí určených, osoby, jimž má se jich dostati přidělem, tedy osoby, jimž Státní pozemkový úřad, jemuž dle § 1 příd. zák. přidělování náleží, přiděliti je hodlá. Již z toho plyne, že náleží do uvážení pozemkového úřadu, zda-li se má výpověď dáti čili nic, a nemůže o tom rozhodovati soud, jenž není úřadem přidělovacím. Nápadník na přiděl půdy nenabývá práva na půdu již žádostí, nýbrž teprv přidělem; tvrdí-li tedy stěžovatel, že podal přihlášku na pozemky, z nichž je vypovězen, nevadí to nikterak výpovědi, neboť tím není ještě dolíčeno, že se mu pozemků těch také přidělem má dostati, t. j. že Státní pozemkový úřad přihlášce jeho vyhoví a pozemky sporné zrovna jemu a ne jinému (§ 17 zák. příd.) přidělí. Nebyl tedy předpis § 15 porušen. Ostatně výpověď nevadí nikterak, aby Státní pozemkový úřad později sporné pozemky zrovna stěžovateli nepřidělil, neboť, rozhodne-li se proto, pak jednoduše na vyklizení jeho nalčati nebude a v držbě ho ponechá. Pro ten případ výpověď arci je bezpředmětna, za jakou ji stížnost prohlašuje vůbec, nerozlišujíc případnosti, ale pokud je bezpředmětna, není příčiny ke stížnosti, ježto pak jí není stěžovateli nijak ublíženo. Pro případ však, že úřad přidělí pozemky ty jinému, bylo výpovědi nutně třeba dle zákona a opět se jí stěžovateli nekřivdí.

Čís. 1924.

Náhradový zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

Spolupůsobení okresního soudu při výpovědi osobě hospodařící (§§ 12, 18 náhr. zák.) obmezuje se pouze na doručení výpovědi. Vlastník ne-hospodařící nemůže si do doručení výpovědi stěžovati. Stížnost lze podati jen z důvodů §§ 12—25 náhr. zák.

Při t. zv. vlastnictví děleném jest doručiti výpověď vlastníku požitkovému.

(Rozh. ze dne 17. října 1922, R I 1238/22.)